

УДК 811.161.2'373.43

DOI <https://doi.org/10.32782/2522-4077-2025-212-18>

СЛОВОТВІРНА СПЕЦИФІКА НЕУЗУАЛЬНИХ ІННОВАЦІЙ ГІБРИДНИХ СПОСОБІВ ТВОРЕННЯ В СУЧАСНОМУ МІЛІТАРИДИСКУРСІ

WORD-FORMATION SPECIFICITY OF NON-USUAL INNOVATIONS PRODUCED BY HYBRID MODELS OF CREATING MODERN MILITARISTIC DISCOURSE

Дюкар К. В.,

orcid.org/0000-0001-5364-1985

кандидат філологічних наук,

доцент закладу вищої освіти кафедри української мови
Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

Пропонована стаття присвячена дослідженню сучасних тенденцій у неузусальному словотворенні сучасної української мови. На матеріалі текстів мілітаридискурсу, вилучених із українськомовного контенту фейсбуку, телеграму, ютубу тощо, українських і зарубіжних часописів, інформаційних платформ, автор досліджує неузусальні інновації гібридних способів творення. Мета роботи полягає у вивченні словотвірних особливостей неузусальних інновацій, утворених на базі гібридних словотвірних зразків. Наукова новизна отриманих результатів полягає в гіпотезі про те, що останнім часом у мовленнєвих практиках мілітаридискурсу активізується творення похідних, які становлять переважно результат комбінації відомих неузусальних інструментів і способів творення яких варто кваліфікувати як гібридно-неузусальний. Спостережена тенденція до виходу неогенних процесів у сучасному словотворенні на новий рівень. Інновації, утворені із застосуванням гібридного неузусального інструментарію, часто становлять структурно-логічні аналогії до подібних за формою і спродукованих раніше неузусальних інновацій. З'ясовано, що найбільш продуктивно поєднуються з різними видами способів творення компресія, графікація та поліграфікація. Акцентована потреба в додатковій верифікації одиниць, стосовно котрих можна припускати залучення гібридних словотвірних зразків. Семантична специфіка наслідків неузусальних дериваційних процесів нерідко призводить до непрозорості мотиваційних стосунків, а отже полімотивованості новотворів. Указано, що полімотивованість властива одиницям, які в межах однієї оболонки одночасно містять два (подеколи й більше) сигніфікати. Перспективи подальших досліджень автор убачає у вивченні структурно-семантичної організації інновацій, утворених із застосуванням неузусального «чистого» і гібридного інструментарію, і функційних особливостей таких похідних.

Ключові слова: інновація, новотвір, деривація, гібридна словотвірна модель, узус, структурно-семантична девіація.

The article is devoted to the study of current trends in non-usual word formation in the modern Ukrainian language. Based on the material of military discourse texts extracted from the Ukrainian-language content of Facebook, Telegram, YouTube, etc., Ukrainian and foreign magazines, and information platforms, the author examines non-usual innovations of hybrid ways of creation. The purpose of the work is to study the word-formation features of non-usual innovations formed on the basis of hybrid word-formation patterns. The scientific novelty of the obtained results lies in the hypothesis that recently in the speech practices of military discourse the creation of derivatives has been intensified, which are mainly the result of a combination of known non-usual tools and whose method of creation should be qualified as hybrid-non-usual. The observed tendency for neogenic processes in modern word formation to reach a new level. The innovations created with the use of hybrid non-usual tools are often structurally similar to similarly shaped and previously produced non-usual innovations. It is found that compression, graphification and polygraphification are most productively combined with other types of non-usual creation. The need for additional verification of the units for which hybrid word-formation patterns can be assumed is emphasized. The semantic specificity of the consequences of non-usual derivational processes often leads to the opacity of motivational relations, and hence to the polymotivization of new words. It is indicated that polymotivation is inherent in units that simultaneously contain two (sometimes more) significant

characters within one shell. The author sees the prospects for further research in the further study of the structural and semantic organization of innovations formed with the use of non-usual “pure” and hybrid tools, and the functional features of such derivatives.

Key words: innovation, new word, derivation, hybrid word-formation model, usus, structural and semantic deviation.

Постановка проблеми. Конвенційна фаза російсько-української війни, що триває понад десять років і ставить українськомовну особистість в екстремальні умови, потребує відповідного вокабуляру, активному розширенню якого сприяє словотвірний рівень. Реалії сьогодення через відсутність у попередньому досвіді мовців певних явищ, предметів, оцінок тощо часто спричиняють надзвичайну неогенність із залученням неuzuального інструментарію. Найбільш показовим у контексті засвідчення структурно-семантичної специфіки новотворів є мілітаридискурс, що, віддзеркалюючи «сферу соціально-політичного та культурного життя, психологічні та історичні процеси періоду війни, <...> націлений не тільки відображати життя війська, але й воєнні події та повсякденні реалії, предмети та явища <...> за допомогою засобів стилістики, неологізмів, мовної гри, евфемізмів» [1, с. 161]. Висока неогенність мовлення українців, а отже безперервне оновлення бази ілюстративного матеріалу для академічного студіювання, із одного боку; відсутність фахових праць, присвячених вивченню безпосередньо гібридних неuzuальних зразків для продукування інновацій, із другого, указують на актуальність та своєчасність пропонованої нами розвідки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Інтерес світової наукової спільноти (Б. Бегерал, Г. Вокальчук, Д. Мазурик та ін.) до неології протягом останніх десятиліть залишається стабільно високим. Академічні студії фокусуються і на питаннях словотвірної специфіки інновацій (праці В. Адамс, М. Т. Діаз-Форміго, Є. Карпіловської та ін.). Незважаючи на це, учені наразі не можуть дійти консенсусу щодо багатьох моментів, насамперед термінології. Так, у спеціалізованих джерелах фіксуємо велику кількість позначень нових слів, з-поміж яких номінації з указівкою на особу комунікатора (*егологізм*); номінації з апеляцією до джерела появи (*контекстуальне утворення*); номінації, що акцентують на короткочасності існування (*ефемерна інновація*); номінації, що безпосередньо чи опосередковано відображають структуру, вигляд або склад (*ай-стопер-дериват*); номінації з маркером відповідності/невідповідності мовній нормі чи узуальному канону (*слово-беззаконник*); номінації, що містять указівку на суб'єктивний або емоційно-оцінний параметр (*креатема*); номінації, у яких виразно простежується зв'язок із інноваційними явищами (*неолексема*); номінації, що відбивають ситуацію, умови виникнення чи вживання (*слово ad hoc*) [2, с. 17–18]. У пропонованій розвідці оперуємо найбільш поширеними в науковому обігу поняттями *інновація*, *нова одиниця*, *неологізм*, *новотвір*, *неолексема*. Усвідомлюючи відмінності «прогресу номінацій» [3, с. 81] і відзначаючи «...різний змістовий обсяг поданих термінів, а також наявність між ними відношень взаємозаміни чи підпорядкування» [4, с. 10], уважаємо термін *інновація* родовим до видових *неодериват* і *неовербалізатор*.

Інновацію та *неологізм* у сучасних мовознавчих студіях постулюють переважно як абсолютні синоніми, що не викликає принципових заперечень. Зміст і обсяг указаних понять науковці тлумачать по-різному. Із позицій С. Гриценко, якщо певне явище «стає звичним, слово, що його називає, стає загальноновживаним (узуальним), властивим мовленню багатьох людей» [5, с. 9], то таку номінацію варто виводити за межі категорії *нео*.

Професор О. Стишов розуміє під неологізмами «слова, словосполучення, фразеологізми, окремі їхні значення, що з'явилися на певному етапі розвитку мови для позначення нових реалій і понять, периферійних номінацій, актуалізація яких зумовлена соціальними і територіальними чинниками функціонування літературної мови, а також okazіоналізми (індивідуально-авторські новації), використані одноразово в мовній практиці певного автора, видання, редак-

ції чи в конкретному тексті; новизну цих номінацій ще усвідомлюють мовці; вони належать до пасивного шару лексики» [6, с. 118]. До неологізмів, указує Д. Борис, належать і оживлені архаїзми (квазінеологізми), які актуалізуються під впливом екстралінгвальних чинників: «Суперечливість новизни в цьому випадку реалізується у протиставленні *мовна система – колективний мовний досвід*, адже оживлений архаїзм, новий для колективного мовного досвіду певної епохи, не є таким з погляду мовної системи» [7, с. 56]. Приймаючи наведені вище концепції загалом, зауважимо однак, що будь-який неологізм з'являється як okazіональна одиниця, яка має свого креатора, особа котрого часто залишається невідомою. Свого часу Ж. Колоїз влучно підмітила, що «будь-яке нове явище, саме внаслідок своєї новизни, є водночас і okazіональне, випадкове, незвичне. <...> Okazіональність можна розглядати як початковий етап “життя” кожного неологізму: усе нове при своєму “народженні” є випадковим, створюється не всіма носіями мови одночасно, а окремим індивідом» [3, с. 82]. Крім того, ситуативність актуалізації певної лексеми, на наш погляд, не є достатньою підставою для надання слову статусу неологізму, якщо не виконується засаднича для інноваційної лексеми вимога – не оформлюється концептуально нове за формою, чи змістом, чи формою і змістом поняття.

Протягом останніх десяти років накопичений солідний досвід вивчення нових одиниць у межах окремих дискурсів (роботи С. Гриценко, О. Кирилюк, О. Стишова та ін.), зокрема воєнного (розвідки Л. Гмирі, В. Заскалети, М. Хар, та ін.). Наголосимо на тому, що високий ступінь розробленості питань, пов'язаних із дискурсом, не сприяє одностайності вчених у поглядах на природу цього явища, його ознаки та визначення. У межах нашої студії дискурс, слідом за Ф. Бацевичем, трактуємо як «тип комунікативної діяльності, інтерактивне явище, мовленнєвий потік, що має різні форми вияву (усну, писемну, паралінгвальну), відбувається у межах конкретного каналу спілкування, регулюється стратегіями і тактиками учасників; синтез когнітивних, мовних і позамовних (соціальних, психічних, психологічних тощо) чинників...» [8, с. 138]. Із-поміж масиву визначень мілітаридискурсу своєю лаконічністю та вичерпністю імпонує тлумачення І. Стаднік, згідно з яким маємо на увазі «результат політичного, соціокультурного, психологічного та історичного процесів, що реалізується у вигляді воєнно-художньої літератури, воєнної публіцистики, воєнно-політичних матеріалів, створених групою суб'єктів або окремими суб'єктами» [9, с. 64].

Метою роботи є аналіз словотвірних особливостей неuzuальних інновацій, які утворені за гібридними словотвірними зразками і функціонують у межах сучасного мілітаридискурсу. **Об'єктом** дослідження є інновації, спродуковані за допомогою неuzuальних гібридних способів словотвору. **Предмет** вивчення – структурно-семантична організація одиниць. **Джерельну базу** розвідки склали тексти дописів та коментарів, вилучені методом суцільної вибірки з українськомовного контенту фейсбуку, телеграму, ютубу тощо, а також українських і зарубіжних часописів, інформаційних платформ.

Виклад основного матеріалу. Аналіз фактичного матеріалу засвідчує те, що неогенні процеси в сучасному українському словотворенні загалом відбуваються дедалі активніше в неuzuальних межах, коли нормативні та/чи узуальні лінійні та комбіновані способи продукування одиниць утрачають свою продуктивність і регулярність. Ідеться про таку опозицію, «як протиставлення нормативне – ненормативне словотворення» [10, с. 92]. Наголосимо, що йдеться про широке розуміння складників указаної опозиції, де нормативним чи ненормативним може бути наслідок творення одиниці не лише в парадигмі *норми*, а й *узусу*. Ми свідомі того, що узуальні явища можуть як відповідати нормі, так і протистояти їй, регулярно відтворюючись у мовленнєвих практиках. Наслідки неuzuального словотвору сьогодні, за нашими спостереженнями, мають кілька помітних особливостей. Із одного боку, постаючи до okazії в конкретному комунікативному акті, похідні, номінативний складник яких часто потлумлений і поступається емоційно-експресивному, зберігають стійкий зв'язок на структурному, семантичному, асоціативному тощо рівні з відповідними твірними: *ASMRустович* ← *Арестович, деППОвіза-*

ція ← ППО, уТРАМПувати ← Трамп тощо. Із другого боку, співвіднесеність із мотиватором, а нерідко й структурним аналогом, не сприяє однозначності в установленні способу продукування інновації. Приміром, новотвори *блядорусь*, *крівославіє*, *обдроченець*, *шольцбургер*, *хуютін* є структурно-семантичними аналогіями до *Білорусь*, *православ'є*, *ополченець*, *гамбургер*, *Путін* відповідно. До речі, Н. Стратулат свого часу справедливо зауважила тяжіння до словотвірної аналогії як загальної внутрішньої тенденції в мові [11, с. 208]. Водночас установити, чи постала, скажімо, інновація *спецобісрація* шляхом контамінації частин словосполучення підрядного типу з оказіональним іменником у його складі (*спеціальна обісрація*), чи внаслідок заміни серединного неморфемного сегмента *-пе-* на *-біс-*, а чи завдяки складній суфіксації (*спецобісрація* ← *спеціально обісрати*), не видається можливим. У цьому разі констатуємо полімотивованість новотвору, пов'язану з «різною спрямованістю семантичних зв'язків похідного слова й асиметричним дуалізмом» [12, с. 34, 35]. Припускаємо, що саме непрозорість мотиваційних стосунків підсвічує асоціативний зв'язок між похідним *спецобісрація* та умовно твірним *спецоперація*.

За нашими спостереженнями, полімотивованість властива одиницям, які в межах однієї оболонки одночасно містять два (подеколи й більше) сигніфікати. До того ж один із них здебільшого представлений експліцитно на рівні структури, а другий – імпліцитно (*розхероко* ← *бароко+розхерачити*), хоч в окремих випадках фіксуємо й експліцитне представлення кількох лексем у межах однієї форми (*Арістрелкович* ← *Арестович+Стрелков*). Підмічаємо, що в інноваціях на зразок *бульбашенко*, *дрисня*, *могілізація*, *отсосія*, *шлюхед* та ін. рівнозначно ймовірними способами творення є як амальгамація (різновид контамінації з деформацією однієї з базем): *Мертвечук* ← *мертвий+Медведчук*, так і субституція (заміна неморфемного сегмента слова): *Ме[рт]вечук* ← *Ме[д]ведчук*. А в одиницях на кшталт *путіночет* можемо припускати як аплікацію, коли обидва твірні матеріально представлені в структурі похідного з деформаціями чи без них (*путіночет/путіночет*), так і тмезис, за якого відбувається вставка неморфемного сегмента із накладанням (*путіночет* ← *Путін+Піночет*).

У зв'язку зі сказаним дозволимо собі висунути гіпотезу про те, що протягом останніх десятиліть формуються нові словотвірні зразки. Скажімо, у новотворах – маркерах *shit-культури* *Гомнюшенко*, *Дупашенко*, *Насральний*, *Пердьоожин*, *Сракашвілі* та ін. однозначно стверджувати, що йдеться саме про схрещення мовних одиниць, не маємо достатніх підстав. По-перше, контамінація передбачає наявність між поєднуваними одиницями парадигматичних (рідше – синтагматичних) відношень, чого внаслідок «розмитості» та ймовірнісного характеру одного з мотиваторів у стійкому вияві не спостерігаємо. По-друге, у похідному неодмінно мають одночасно й однозначно, навіть на рівні логічних чи асоціативних зв'язків, зчитуватися обидві бази. У наведених вище прикладах достеменні мотиватори спливають у свідомості мовця винятково в контексті, становлячи своєрідну відсилку до певної особи, ситуації, явища, події тощо: «**Насральний** хоче стати президентом, тобто зайняти місце Хуїла, а той дуже небезпечний суперник, з величезними можливостями та досвідом» (допис користувача *bitter_opion* від 15.03.2021 на платформі *LiveJournal*); «**Пердьоожин** вихопив ручку з рук бульбофю-рера і швидко зробив розчерк під документом. – Вот і всьо. Об'явіте договір всім ЧВК. Всех ждѣют амністія...» (допис користувача *Stas Nikolenko* від 25.06.2023 на платформі *Facebook*).

Припущення стосовно формування нових словотвірних зразків опосередковано підтверджують емпіричні дані в розвідках монографічного і дисертаційного рівня, присвячених неузальному словотвору. Так, Ж. Колоїз обґрунтовує, що неузальним словотворенням є «процес матеріалізації, актуалізації мовних словотворчих потенцій, процес утворення нових похідних лексичних одиниць, відсутніх у системі мови, на основі вже “відпрацьованого”, адаптованого в “мовному просторі” матеріалу» [13, с. 7]. Дослідниця на широкому фактичному матеріалі робить узагальнення щодо типового неузального інструментарію, залучуваного до продукування новотворів. Спостерігаємо, зі свого боку, що велика кількість інновацій сьогодні за

структурно-семантичними параметрами не вписується в жоден із параметризованих раніше, зокрема й Ж. Колоїз, способів творення неuzuального похідного. Скажімо, формально подібні до наслідків компресії деривати, як-от *внеспаліткі*, *мудакиблюстїтелїбезопасності*, *натув-жепабїділі*, *нуїчо*, *патєрьнет* тощо, закономірно ставлять перед нами низку запитань, чи не є одиниці запозиченими й суто графічно адаптованими, чи компресія відбувалася одночасно із графічним освоєнням, а чи після запозичення і т. ін.

З аналізу апробованих часом і усталених у мовленнєвих практиках одиниць *какаяразніца*, *мисамїбипабедїлі*, *ярускїй* видається, що компресію супроводжує транскрибування, оскільки в мові-донорі бачимо своєрідну ідіоматизацію, семантичне зрощення, однак на структурному рівні зберігається автономність складників, які формально становлять різні слова. Однозначно висновувати увиходження у вокабуляр українців транскрибованих словосполучень (частин речення) не маємо достатніх підстав. Крім того, показник регулярності відтворення вказаних інновацій в українській мові як монослова робить припущення про формальне злутування із одночасним транскодуванням достатньо вірогідним: «Ох зараз почне пригоряти в деяких любителів “дедїваєвалї” і “мисамїбипабедїлі”» (допис Павла Бондаренка від 12.06.2022 на платформі Wordpress); «“Какаяразніца”, або Чому не в мові справа» (допис у блозі Олександра Мехельсона від 01.02.2021 на платформі ДетекторMedia); «“Ярускїй” співак-путїніст SHAMAN “кинув зигу”» (замітка Євгена Журавльова від 06.08.2024 на платформі dsnews.ua). Свідомі ми й того, що наведені одиниці та подібні до них інновації потребують залучення релевантних у хронологічному плані дискурсивних практик мови-донора, щоб установити достеменний шлях появи інновації в українському комунікативному просторі. Так, утворення *адїннарот*, *дедїваєвалї*, *їхтамнет* тощо є транскрибованими адаптаціями запозичених компресивів. Із цих позицій видається доречним говорити про дію структурно-асоціативної аналогії, що спричиняється до появи формально подібних монослів на зразок *аштослuchїлась*, *мивасту-данєпасилалї*, *миможємчємтапамочь* тощо, у яких транскодування супроводжує компресію. Упадає в око активізація транскодування, на чому свого часу акцентував професор Т. Снайдер, аналізуючи інновацію *рашїзм* і висновуючи, що йдеться про показовий репрезентант, «сконструйований ізсередини, з кількох мов, як комплекс каламбурів і відсилань, що показує двомовне суспільство, <...> демонструє, як люди, котрі перемикають коди, можуть збагачувати мову, <...> українська ідентичність так само пов'язана зі здатністю жити між мовами, як і з використанням будь-якої з них» [14]. Вочевидь, спостережена науковцем особливість частково пояснює активізацію транскодування в сучасних неогенних процесах. Як мали змогу переконатися, графічна адаптація супроводжує і нормативні морфологічні способи на зразок складання основ (*спїдорашка*) чи слів (*сексот-ссикунїшка*), однак здебільшого її спостерігаємо під час амальгамації (*петушенко* ← *петух*+*Лукашенко*), анаграмації з компресією (*дамбїть-бамбас*), графіксації (*вечерїнОЧКА*), поліграфіксації (*мацкоVїя*), редеривації (*узкоговорящїй*), субституції (*[П]єтьман* ← *гєтьман*), тмезису (*рососїя*) тощо.

Особливо помітно тенденція до усталення нових словотвірних зразків набуває вияву в неuzuальних похідних на кшталт *дамбас*, *Є-Могила*, *ПеВеА*, *руЦЦня*, *Z-нелюди* тощо. Як бачимо, дедалі продуктивнішими стають графіксація, під час якої відбувається графічне виділення через збільшення (*зеОП* ← *офіс президента Зеленського*) чи зменшення (*Н_мсил* ← *німесил*) кегля в сегменті слова, і поліграфіксація, що полягає у вкрапленні елемента з іншої кодової системи (*Володья* ← *Володя*). Гібридний характер творення зазначених одиниць полягає в комбінуванні інструментів графіксації із анаграмацією (*ГУРдень* ← *грудень* – час ГУР), аплікацією (*ФСБядї*), компресією (*ВесьСвітЗНами*), тмезисом (*краЗСУнчик* ← *красунчик із ЗСУ*) тощо. Тут варто зацентувати на тому, що припущення щодо застосування гібридного типу словотвірного інструментарію потребує додаткової верифікації. Приміром, новотвір *АдїнНа-Рот* є наслідком чистої графіксації, а мотиватором виступає оказіональний компресив *адїн-нарот*, функціонування якого в інформаційному просторі фіксуємо раніше за появу графік-

сата: «“Мишибраття” та “адіннарот”, або Як ви відчули себе українцем?» (матеріал Альони Балаби від 28.03.2019 на платформі UAinfo); «Чорнозем знову хоче АдінНаРом» (підпис відео користувача @MykytaSichen від 23.02.2023 на платформі YouTube). У контексті описаного вище, на нашу думку, є підстави говорити про поступове формування гібридних словотвірних неuzuальних зразків, що здебільшого становлять комбінування «чистих» неuzuальних моделей і водночас є контрастними до останніх. Справедливо свого часу Є. Карпіловська зауважила, що неuzuальний словотвір, як і «гра без правил» [15], має свої закономірності, попри, на перший погляд, хаотичність і різноплановість і дериваційних процесів, і їхніх наслідків.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Підсумовуючи, зауважимо, що наша спроба проаналізувати структурно-семантичну специфіку неuzuальних інновацій, спродукованих гібридними способами словотвору і зафіксованих у сучасному мілітаридискурсі, не претендує на вичерпність та однозначність викладених позицій і висновків. Убачаємо потребу в подальшому вивченні структурно-семантичної специфіки інновацій, утворених із застосуванням неuzuального «чистого» і гібридного інструментарію, та розгляді функційних особливостей таких похідних. Аналіз дає підстави висновувати те, що неогенні процеси в сучасному українському словотворенні виходять на якісно новий рівень. Підкреслимо, дедалі активніше до продукування інновацій залучаються гібридні способи, які становлять переважно комбінації відомих неuzuальних інструментів. Водночас похідні, утворені із застосуванням гібридного типу неuzuального інструментарію, часто є структурними аналогіями до посталих раніше неuzuальних інновацій. Найбільш продуктивно поєднуються з іншими видами неuzuальних способів творення компресія, графіксація та поліграфіксація. Відзначаємо потребу в додатковій верифікації одиниць, стосовно яких можемо припускати залучення гібридних словотвірних зразків. Оскільки ступінь неогенності в мовленні є надзвичайно високим, тож вірогідний неuzuальний мотиватор потенційно може існувати, однак не бути зафіксованим із тієї чи тієї причини. Семантична специфіка наслідків неuzuальних дериваційних процесів часто спричиняється до непрозорості мотиваційних стосунків, а отже полімотивованості новотворів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Хар М. Є. Воєнний дискурс: процеси неологізації. *Закарпатські філологічні студії*. Вип. 24, Т. 1. 2022. С. 160–166. <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2022.24.1.31>
2. Дюкар К. В. Оказіоналізми в поетичних ідіостилях В. Голобородька, Т. Мельничука, С. Сапелюка (структурно-семантичний і функційний аспекти): дис. ... канд. філол. наук: 10.02.01. Харків, 2015. 262 с.
3. Колоїз Ж. В. До питання про диференціацію основних понять неології. *Вісник Запорізького державного університету: Філологічні науки*, № 3. 2002. С. 78–83.
4. Клименко Н. Ф., Карпіловська Є. А., Кислюк Л. П. Динамічні процеси в сучасному українському лексиконі: монографія. Київ: Видавничий Дім Дмитра Бураго, 2008. 336 с.
5. Гриценко С. Мовні інновації російсько-української війни 2022 року. *Вісник київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Літературознавство. Мовознавство. Фольклористика*. № 2(32). 2022. С. 9–13. <https://doi.org/10.17721/1728-2659.2022.32.02>
6. Styshov O. Neologisms of the Military Sphere in the Modern Ukrainian Language. *Logos (Lithuania)*. 2022. № 113. Р. 116–128. doi.org/10.24101/logos.2022.79.
7. Борис Д. П. Проблема неоднозначності поняття «неологізм» крізь призму лінгвофілософської теорії. *Науковий вісник ДДПУ імені І. Франка. Серія «Філологічні науки»*. Мовознавство. № 3. 2015. С. 54–61.
8. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики. Київ: Академія, 2004. 344 с.
9. Стаднік І. О. Лінгвістична відповідність понять «воєнний» дискурс vs «військовий» дискурс. *Science and Education a New Dimension. Philology*. IV(22). Issue: 99. 2016. С. 63–66.
10. Архангельська А. *Femina cognita*. Українська жінка у слові й словнику. Київ: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2019. 444 с.
11. Стратулат Н. В. Інноваційна лексика як результат соціальних умов мовного існування (на матеріалі тлумачного словника української мови в 20 т.). *Науковий часопис Національного педагогіч-*

ного університету імені М. П. Драгоманова. Серія 8. Філологічні науки (мовознавство). Вип. 6. 2014. С. 207–2013.

12. Іншакова І. О. Явище множинної словотвірної мотивації в мовознавстві. *Науковий вісник Криворізького державного педагогічного університету. Філологічні студії*. Вип. 3. 2009. С. 30–34.

13. Колоїз Ж. В. Неузале словотворення: монографія. Кривий Ріг: НПП Астерікс, 2015. 156 с.

14. Snyder Timothy The War in Ukraine Has Unleashed a New Word. *The Times*. 2022. Retrieved from <https://www.nytimes.com/2022/04/22/magazine/ruscism-ukraine-russia-war.html>

15. Карпіловська Є. А. Неузале словотворення: правила «гри без правил». *Вісник Київського національного лінгвістичного ун-ту: Серія: Філологія*. Т. 8. № 1. 2005. С. 106–117.